

Schizma v Spoločnosti dcér kresťanskej lásky

Zdroj: Internet: www.famvin.org/vincentian-encyclopedia/history

Jednou z najt'ažších epizód v živote pátra Hanona bola schizma Dcér kresťanskej lásky. Misijná spoločnosť len tak-tak odvrátila rozkol medzi svojimi členmi v základe spôsobený problémami medzi Francúzmi a Talianmi. Na rozdiel od sestier, ktoré zažili štvorročné obdobie 1810-1814 rozdelenia na dve skupiny, navzájom súperiace o vedenie, keď sa každá z nich vyhlasovala za pravé Dcéry kresťanskej lásky. Poučenia z tejto udalosti sú významné, pretože sa dotýkajú identity Spoločnosti.

Táto kríza pramenila z Revolúcie a z jej následkov, zvlášť z iniciatív Napoleona Bonaparte, ktorý získal moc 10. novembra 1799. O niečo viac ako o rok sa mohli Dcéry kresťanskej lásky ujať svojej práce a aspoň predbežne a čiastočne, " formovať študentky pre službu v nemocniciach. " Na tomto základe sa zostávajúce sestry znova zhromažďovali v miestnych komunitách a z rozhodnutia Napoleona a ďalších dvoch konzulov sa pod vládnym dohľadom nanovo ujímali prác v rôznych častiach Paríža. Postulantky začali prichádzať a to v pozoruhodnom množstve, 65 v roku 1801, 83 v roku 1802 a 76 v roku 1803.

Matka Deleau

Aby zachovali svoje Konštitúcie, v auguste roku 1802 sa pod vedením Laurenta Philippe zhromažďilo 60 sestier a zhodli sa na predĺžení mandátu Matky Marie Antoinette Deleau, vtedy už 72 ročnej. Bola zvolená v roku 1790 a v tom čase riadila 4000 sestier v 426 domoch. Počas rokov zrušenia Spoločnosti, ako len najlepšie mohla, zostávala v kontakte so sestrami, ktoré sa prinavrátili do svojich rodín alebo boli Revolúciou rozohnané. Po jej znovuzvolení riadila Spoločnosť za pomoci dvoch sekretárok, sestričky Genevieve Chouilly (1750-1824) a Marie Thérèse Fernalovej (1756-1828). Tieto dve boli srdcom intríg, ktoré otriasali Spoločnosťou. Koncom roka 1802 Napoleon rozšíril sesterskú misiu a tá obsahovala, tak ako v minulosti, službu vo farnostiach a zaúčanie mladých dievčat. Tým istým dekrétom im povolil nosiť habit.

Najproblematickejšou vecou v tomto dekréte bol prvý odstavec článku 3: " Budú považované za rehoľníčky pod biskupskou jurisdikciou " Toto bola po určitú dobu vládna predstava a pretože Misijná spoločnosť v tom čase ešte vo Francúzsku legálne neexistovala, tento článok sa nejavil ako taký, ktorý by spôsobil

problémy a to ani sestrám, ani ich vincentínskemu direktorovi. Ale spôsobil ich v niekoľkých nasledujúcich rokoch a nakoniec viedol k schizme.

Matka Deleau zomrela dňa 30. januára 1804 a vo voľbách na Svätodušný pondelok 21. mája bola na jej miesto zvolená sestra Thérèse Deschaux. O niekoľko dní neskôr, 27. mája bola vo Francúzsku znovuustanovená Misijná spoločnosť, ktorej "direktora", ako sa všade uvádzalo, vymenoval Napoleon.

Matka Deschaux

Bola to Matka Deschaux, ktorá sa podľa jej vlastného vyjadrenia obrátila na ministra vnútra, Jean-Antoine Chaptala, aby s ním prediskutovala veľký nedostatok sestier v nemocniciach. Ministerstvo viedol krátko po zverejnení Dekrétu z 22. decembra 1800.

Súčasťou veľkej Napoleonovej stratégie vo Francúzsku bola racionalizácia náboženského života. O štruktúre diecéz, farností a menovaní biskupov a farárov už bolo predtým rozhodnuté a teraz prišla zmena pre všetky rehole a kongregácie. Prikázal, že každá autorizovaná kongregácia má predložiť svoje štatúty a pravidlá na verifikáciu Štátnej Rade. Jeho princíp nebol nový, pretože toto sa robilo už za starého režimu, najmä v takom jednotnom štáte ako Francúzsko. Cirkev podliehala kontrole vlády. Dôvodom pre toto bolo, že Cirkev hrala úlohu vo francúzskej spoločnosti a bola chápaná ako nástroj štátu. Podobne sa štát zachoval aj voči francúzskym Židom, keď v roku 1807 zvolal "Veľký Sanhedrin," aby zcentralizoval a reguloval život Židov vo Francúzsku.

Pokiaľ ide o Dvojakú rodinu Svätého Vincenta, pápežské breve *Quum uti accepimus* z 30. októbra 1804, jasne prepojilo "starostlivosť a vedenie" Dcéry kresťanskej lásky na generálneho superiora Misijnej spoločnosti tak, ako to bolo v minulosti. Pretože to jasne odporovalo Napoleonovej idei, bolo prichystané javisko pre konflikt ideológií: medzi pápežovým pohľadom na nezávislosť Dcéry kresťanskej lásky na vláde a centralizačným étosom štátu. Aby podporil svoj plán riadiť reholný život, Napoleon vymenoval svoju matku, Leticiu Bonaparte, bežne známu ako Madame Mère, za protektorku všetkých charitatívnych sestier akejkoľvek kongregácie, založenej na území cisárstva. Tak ako on predsedal Židom, ona mala v tom istom roku predsedieť "generálnej kapitule" všetkých nemocničných sestier. Od 27. novembra do 1. decembra v paláci Tuileries zasadalo 36 generálnych predstavených. Dcéry kresťanskej lásky so svojimi takmer 1600 členkami reprezentovali najväčšiu skupinu zo všetkých

zúčastnených a tento fakt vyvolal urgentnú potrebu vhodného riešenia otázky ich vedenia.

V tom istom čase sa z Ríma vrátil Brunet. Nepochybne, jeho prítomnosť na scéne musela vyvolať strach, že by sa mohol pokúsiť obnoviť Dcéry kresťanskej lásky podľa ich bývalých konštitúcií. V skutočnosti toho veľa urobiť nemohol, pretože po poldruharočnom pobyte v Paríži zomrel. To isté sa dá povedať aj o jeho nástupcovi Placiardovi, ktorý slúžil ako superior Dcér kresťanskej lásky iba rok. Matke Dechaux vypršalo po troch rokoch obdobie úradu, ale pri voľbe na Svätodušný pondelok v roku 1807 bola znovuzvolená. Jej asistentkou bola sestra Marguerite Ithierová (1751-1813), blízka osobná priateľka jej druhej sekretárky, sestry Fernalovej. Krátko po potvrdení pátra Hanona v úrade generálneho vikára 28. októbra 1807, predsedal stretnutiu novej rady, ktorá posudzovala prípravu štatútov Dcér kresťanskej lásky na podriadenie sa cisárovi. Zhodnotil texty nielenže ako nesprávne, ale aj ako dvojznačné.

Článok 1 Dcéry kresťanskej lásky nevytvárajú rehol'ný celok, ale kongregáciu mladých žien, zaoberajúcu sa starostlivosťou o chorých. Sú pod vedením cirkevného predstaveného, ktorého vyberá a menuje parížsky arcibiskup a generálnej vizitátorky, volenej každé tri roky, ktorá má k dispozícii radu z niekoľkých sestier, vybraných voľbou.

Na okraj tohoto textu Hanon napísal: " Svätý Vincent udelil zvláštny status generálnemu superiorovi Misijnej spoločnosti Svätého Lazara, aby bol vždy generálnym superiorom Dcér kresťanskej lásky a ony sa pre neho vždy rozhodnú." Keď si minister zahraničných vecí tento doplnok prečítal, volal po skúmaní histórie Dcér kresťanskej lásky. Schválenie kardinálom Retzom z roku 1655 nebolo Hanonovej veci nápomocné: ". . . menované bratstvo alebo spoločnosť bude a musí vždy zostať pod našou autoritou a závislosťou a našich nástupcov ako arcibiskupov Paríža . . . Týmito listinami zverujeme a zaväzujeme (Vincenta de Paul) vedením horeuvedenej Spoločnosti a Bratstva počas jeho života a po ňom jeho nástupcov, najvyšších predstavených spomínanej Misijnej spoločnosti."

Štát mal o Dcéry kresťanskej lásky mimoriadny záujem z dvoch základných dôvodov. Po prvé, Dcéry kresťanskej lásky boli vo Francúzsku najväčšou spoločnosťou zaoberajúcou sa charitatívnou prácou. V roku 1807, za púhych šesť rokov po ich znovuustanovení mali vo Francúzsku 266 domov s 1580 sestrami počítajúc v tom 112 sestier v ich provizórnom materskom dome. Po druhé, ak štát určí správne formulácie pre štatúty Dcér kresťanskej lásky, ostatné kongregácie bude možné ľahšie ovládať.

Napriek týmto ťažkostiam Hanon energicky bránil tradičné práva Cirkvi, ako boli obsiahnuté v konštitúciách Misijnej spoločnosti a v konštitúciách Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. Konflikt medzi ním a štátom môže byť sledovaný pomocou rozsiahlej série memoránd a listov všetkých zúčastnených strán. Hanon sa celkom prirodzene obrátil na Kardinála Fescha, ktorému bola daná úloha Veľkého Almužníka cisárstva s právami ochrancu misionárskych kongregácií. Jeho úloha však bola dvojznačná, pretože mal zodpovednosť aj za Spoločnosť, ktorú v minulosti podporoval aj za cisársku vládu svojho synovca. V dlhom a dôležitom liste z 31. augusta 1808 sa Hanon usiloval vysvetliť dôsledky cisárovho rozhodnutia. Napísal, že zmeny v štatútoch (presnejšie v konštitúciách) Spoločnosti dcér kresťanskej lásky by mohli viesť k rozpadu tejto Spoločnosti. Vytrhnúť túto skupinu laických žien z ich tradičného súvisu s generálnym superiorom Misijnej spoločnosti by mohlo prevrátiť ich konštitúcie, ich pravidlá správania, ich sľuby a ducha prislúchajúceho ich postaveniu.

Hanon zaslal kardinálovi 30. januára 1809 ďalšie dlhé memorandum v ktorom predložil, medzi iným, vzťah Misijnej spoločnosti k Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. " Ale ak hlava Kongregácie (CM) už nie je viac vo Francúzsku, ako môže táto Kongregácia (DKL) sama pokračovať? Kto bude zodpovedný za francúzske misie? Kto bude žiadať alebo prijímať ich ochranu alebo pomoc od cisára? Ktorý francúzsky alebo cudzí lazarista by si prial venovať sa tejto práci, alebo dokonca zostať dlhšie? " Hanon bol posilňovaný vo svojich názoroch početnými listami, ktoré dostával od jednotlivých dcér kresťanskej lásky, ako aj od celých miestnych komunít, ponosujúcich sa na navrhované nové štatúty.

Konflikt nadobudol nebezpečnejšie obrátky, keď Napoleon podpísal ďalší Dekrét z 18. februára 1809, požadujúci schválenie štatútov každej ženskej kongregácie, zaoberajúcej sa charitatívnou činnosťou. Každá z nich by mala byť " pod ochranou Madame, našej drahej a ctihodnej matky. " Omnoho zlovestnejšie znel článok 17: " Každé nemocničné dielo, rovnako aj jeho ústredie je v duchovných záležitostiach predmetom diecézneho biskupa, ktorý ho bude riadiť a výlučne on ho bude vizitovať. Každý predstavený s výnimkou samotného biskupa by mal byť ním delegovaný a spravovať ho na vlastnú zodpovednosť. " Uprázdnenie arcidiecézneho parížskeho stolca smrťou Kardinála de Belloy v júni toho istého roka umožnilo generálnemu vikárovi využiť situáciu na uchvátenie moci a uplatniť predpokladané práva na Spoločnosť dcér kresťanskej lásky, najväčšej a najdôležitejšej spoločnosti v krajine. Komentár sestier na cisárov

dekrét je najmä vyjadrenie: " Vláda a Galikánska Cirkev pripúšťa nepodriaďovať náboženskú funkciu nezávislosti od biskupskej authority, alebo podriadiť sa našim pánom biskupom. "

Na tomto základe navrhol generálny vikár nový text, aby ho sestry schválili tak, ako rozkázal cisár. Veľký a dlhotrvajúci tlak donútil Matku Deschaux ustúpiť požiadavkám iba niekoľko týždňov pred jej smrťou. Keď jej Hanon vysvetli dôsledky jej rozhodnutia, ktoré prijala bez jeho vedomia, odvolala svoj súhlas. Veľké ťažkosti tohoto obdobia museli ublížiť jej zdraviu, pretože ochorela a dňa 17. apríla zomrela.

Sestra Beaudoin

Nástupkyňou sa stala sestra Marie-Antoinette Beaudoin (1757-1812) na dočasné obdobie do volieb na nasledujúci Svätodušný pondelok. Ona a jej rada spolu s Hanonom hodnotili text spísaný Jean-François Jalabertom, generálnym vikárom Parížskej arcidiecézy. Dôležitý článok znel: " Spoločnosť dcér kresťanskej lásky nie je založená ako reholný rád, ale ako kongregácia mladých žien, ktorá je podriadená podľa jej štatútov arcibiskupovi Paríža ako generálnemu superiorovi celej Spoločnosti alebo jeho delegátovi a jednej z pomedzi nich, ktorá je zvolená za superioru ako aj funkcionárkam komunity." Keď sestra Beaudoin a jej rada odmietli text podpísať, Jalabert navrhol čakať do voľby generálnej superiorky, ktorá, ako dúfal, bude prístupnejšia voči novým skutočnostiam. Hanon na navrhnuté články reagoval negatívne a na deň 15. mája zvolal generálne zhromaždenie sestier z parížskych domov. Jeho odporúčanie pre ne bolo, aby podpísali nie novovytvorený text, ale tradičné štatúty. Ony tak spravili a on na okraj napísal poznámku: " Ja, dolupodpísaný dosvedčujem, že vyššieuvedené štatúty sú jediné, ktoré boli dodržiavané v minulosti pri riadení Spoločnosti a ktoré sú presne slovo za slovom také isté, ako je originál v rukách sestry Beaudoin, dočasnej generálnej superiorky Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. Podpísaný: Hanon, generálny superior Misijnej spoločnosti a Spoločnosti dcér kresťanskej lásky."

Keď sestra Beaudoin priniesla tento text ministrovi zahraničných vecí Bigotovi de Prémeneu, odmietol ho akceptovať. Jeho odmietnutie vyvolalo rozličné reakcie medzi časťou sestier materského domu. Niektoré, celkom 78 si želali udržať Spoločnosť a neriskovať jej rozpadnutie, podpísali text navrhnutý generálnym vikárom Jalabertom, ktorý o niekoľko dní zanesli do jeho úradu parížskej arcidiecézy. Tvárou v tvár tomuto rozdeleniu sa rozhodol pozornejšie preštudovať život Louise de Marillac a počiatočnú

históriu Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, aby lepšie zvážil smer, ktorým sa tak unáhlene vydal.

Hanon bol vyzvaný na rokovanie, ktorého cieľom bolo pritlačiť ho, aby prijal náhľad parížskeho generálneho vikára: že Svätý Vincent dal sestry pod jurisdikciu parížskeho arcibiskupa. On odporoval, že ak by sestry neskladali sľub poslušnosti generálnemu superiorovi Misijnej spoločnosti, prestali by tým byť Dcérami kresťanskej lásky Svätého Vincenta de Paul a preto by mnohé Spoločnosť opustili. V tom prípade, požiadal ho vikár, aby prijal jurisdikciu od neho a potom aby pokračoval ako predtým, ale Hanon si vyžiadal čas na premyslenie tejto novej ponuky.

Jeho reakcie na túto situáciu sú mäťúce. Sprvu ponúkol rezignáciu ako generálny superior (t.j. vikár) Misijnej spoločnosti, ale potom otočil, že prijme návrh parížskeho generálneho vikára. Čoskoro to však odmietol a presadzoval svoju celkovú nezávislosť pri riadení sestier. Vzhľadom na zložitost' situácie neprekvapuje, že Hanon menil svoje rozhodnutia. Sestra Beaudoin robila to isté ako aj niektoré zo sedemdesiatich ôsmich signatárov, mnohé z nich svoj podpis odvolali. K tomu všetkému Madame Mère so svojim bratom Kardinálom Feschom zdieľala názor, že Hanon je " typ veľmi nebezpečného fanatika."

Potom vstúpili do hry politické otázky, ktoré boli mimo jeho dosahu. Cisár požiadal pápeža, aby sa ako svetský vládca, zapojil do širokej blokády anglického obchodu. Pápež odmietol. Nato Napoleon vtrhol do Pápežského štátu a obsadil Rím. Dňa 17. mája 1809 vyhlásil francúzsku anexiu Cirkevného Štátu. Pius VII. odpovedal tak, že ho exkomunikoval (nie menovite, ale spolu s tými, čo položili ruky na cirkevné územie), dňa 6. júla cisár pápeža zatkol a uväznil v Savone.

Laurent Philippe, direktor sestier nebol príliš úspešný v usmerňovaní sestier v tejto novej kríze. Prišiel k záveru, že musí utiecť od konfliktu a tak v tajnosti odišiel do južného Francúzska. Napísal burcujúci list, datovaný 8. júla 1809 a zaslal ho do rôznych sesterských domov. V liste upriamil ich pozornosť na jestvujúce rozdelenie medzi parížskymi sestrami. Radil im, aby sestry Beaudoinovej napísali a uistili ju o svojej oddanosti k tradičnému vedeniu Spoločnosti. Potom využil príležitosť k návšteve určitých domov, kde prijali nové štatúty, aby sa pokúsil zmeniť ich názor. Jedným z týchto domov bol dom v Nimes, kde prišiel v lete roku 1811. Sestry vedeli prečo prichádza a preto ho odmietli prijať napriek skutočnosti, že bol chorý. Naopak, prijala ho iná kongregácia, kde ho opatrovali až do jeho skonu dňa 26. júla. Aby to bolo ľahšie pochopiteľné, niektoré sestry najmä tie mladšie, uprednostňovali novú organizáciu, zakiaľ iné, aj keď v

menšine, boli proti nej. Mnohé protestovali pre ich neznalosť problematiky, jednoducho dúfali, že ich služba chudobným by nemala byť narušovaná. Rôzne sestry sa stretávali na súkromných a tajných schôzkach, aby sa dohodli čo a ako budú robiť, zatiaľ čo ostatné ich špehovali a donášali ich názory generálnemu vikárovi. V domoch, kde staršie sestry boli odstraňované, mladšie a poddajnejšie boli dosadzované do úradov, ale často ich spolusestry odmietali prijímať. Jednu z príčin podpory nových štatútov možno pravdepodobne hľadať v intelektuálnej atmosfére toho obdobia, v jej prízvukovaní nové verzus staré, slobodné verzus otrocké, svetlo verzus temno, filozofia verzus povera. V tejto perspektíve dostať sa preč z poručníctva generálneho superiora Misijnej spoločnosti by mohlo dať Dcéram kresťanskej lásky nový začiatok slobody a nezávislosti, čo považovali za veľký zisk. Hovorí sa, že Matka Deleau sa držala tohoto názoru. Jean-Baptiste Etienne sa domnieval, že iným dôvodom bola túžba zapáčiť sa Madame Mère, čím si získajú väčšiu obľubu u Napoleona. Viackrát opakované výzvy v obežníkoch sestry Beudoin, aby sa vrátili k presnému zachovávaniu pravidiel, ale podľa nových štatútov tiež ukazujú, že chcela rovnaké štatúty pre všetky. Pretože centrálna autorita takrečeno neexistovala už viac ako desať rokov, bolo pre sestry prirodzené adaptovať ich tradičné pravidlá potrebám nových čias a podmienok, zvlášť, keď mnohé žili na vlastnú päsť alebo vo voľne organizovaných komunitách. V reakcii na rastúce rozdelenie medzi sestrami sa generálny vikár rozhodol stiahnuť ročnú obnovu sľubov do toho času, kým nebudú nové štatúty prijaté. Jeho dôvody boli zhrnuté do nasledovného: "Sľub poslušnosti Dcéry kresťanskej lásky, skladaný superiorovi Misijnej Spoločnosti, je podriadený tomu, ktorý dlhujú parížskemu arcibiskupovi, ich primárnemu superiorovi, ako vyplýva aj z kánonického práva aj z formálne uvedenej žiadosti na založenie menovanej Kongregácie (Spoločnosti dcér kresťanskej lásky)." Hanon dekrét konzultoval na generálnej rade sestier a potom oznámil Bigotovi ako výsledok, že niektoré sestry začali odchádzať ku svojim rodinám.

Avšak Sestra Beudoin mala iné názory. Rozhodla sa dovoliť mladým sestrám, prítomným v materskom dome zložiť ich prvé sľuby, pravdepodobne preto, že by bolo pre ne príliš znepokojujúce ustúpiť od toho, čo už boli rozhodnuté urobiť. Hanonova reakcia nebola taká pokojná. Dňa 11. mája 1809 sa podujal na riskantný krok, odvolal sa k Štátnej Rade proti rozhodnutiu generálneho vikára, obvinil ho zo zneužívania autority. Tvrdil, že si nemôže pripisovať nijaké cirkevné práva v čase, keď je parížsky arcibiskupský stolec neobsadený. Rada s Hanonom súhlasila a dovolila mladým sestrám sľuby skladať.

Sestra Ithier

Reakcia generálneho vikára bola okamžitá a zlostná. Rozhodol sa pozbaviť dočasnú vizitátorku jej úradu, pretože, ako vysvetľoval, už aj tak chcela odísť na odpočinok a okrem toho, jej listy nerešpektovali (jeho) cirkevnú autoritu. Sestra Beaudoin, po prijatí tejto správy, bez rozlúčenia opustila komunitu materského domu. Sestra Marguerite Ithier, prvá asistentka ju potom nahradila ako generálna superiora. Sestra Beaudoin pokojne napísala: " Zakúsila som istú nespravodlivosť, napriek skutočnosti, že tento príkaz vyhovuje mojim želaniam."

Po odstúpení sestra Beaudoin adresovala jednu výzvu Štátnej Rade a napísala ostrú odpoveď Jalabertovi. Zakončila ju vyjadrením: " Ak aj tri štvrtiny a pol našich sestier by malo byť obetovaných politickým intrigám, aj tak v nás vidia ducha neposlušnosti.... Neapelujem vo vlastnom záujme, ale v záujme celej Komunity. Lepšie zomrieť, ako sa prispôbiť nejakým zmenám."

Hanon bol prekvapený, že sestra Ithier nahradila sestru Beaudoin, pretože takýto postup bol proti konštitúciám. Namiesto toho tu mala byť, do najbližšej voľby, dočasná superiora. Okrem toho mal názor, že Spoločnosť je na pokraji krachu, pretože domy neposielali postulanky do Paríža a rodičia presviedčajú svoje dcéry, aby sa vrátili domov. Skutočne, zo 102 sestier, ktoré vstúpili v roku 1809, 30 sa vrátilo ku svojim rodinám.

Celý čas Hanona zaplavovalo množstvo korešpondencie zo sesterských domov ako aj od jednotlivcov. Z týchto listov zostavil tabuľku a uzavrel, že 188 domov so 1175 sestrami odmietlo zmeny vo svojich štatútoch. Neskoršia tabuľka ukazuje, že 43 domov, predovšetkým tie v Paríži nové štatúty prijímajú.

Generálny vikár musel byť touto búrlivou reakciou prekvapený, takže ustúpil a dovolil aj skladanie sľubov aj zvolanie zhromaždenia na novú voľbu. Aj Napoleon dal o sebe vedieť. Dňom 16. septembra 1809 zakázal Misijnú spoločnosť. Už o tom uvažoval aj predtým, ako ukazuje jeho korešpondencia, ale pravdepodobne narastajúca kríza ho priviedla k tomuto kroku.

Dňa 10. októbra parížsky generálny vikár vymenoval pátrov Clauda a Brauda za direktora a za direktorovho asistenta. Avšak sestry v materskom dome neboli pripravené prijať svojich nových direktorov a vzbura proti nim sa postupne zväčšovala. Claude pociťoval tento tlak, ale kvôli zhoršujúcemu sa zdraviu menovanie neprijal. Odišiel z materského domu a išiel bývať k Duboisovi do Sainte Marguerite. Na jeho miesto bol vymenovaný Pierre-François Viguier. Pre toto bol

Viguiet drsne skritizovaný Jean-Baptiste Etienom v jeho správe o krízach, nazvúc ho " falošným bratom." Dostalo sa mu od niekoľkých sestier, najmä od tých zo seminára, hrubého privítania. Keď ho videli ísť po chodbe, začali po ňom jačať " Vlk, Vlk!" Bol to ten istý Viguiet, je potrebné poznamenať, ktorý mal za sebou na misiách solídnu kariéru, Apoštolský vikár Alžírska, Apoštolský prefekt Konštantínopolu, rovnako aj vo Francúzsku neúnavne pracoval na znovuustanovení Misijnej spoločnosti a neskôr bol Placiardovým a Hanonovým sekretárom. Avšak historik Planchet veril, že Viguiet konal pod vplyvom svojej zranenej pýchy, pretože mu boli odobrané jeho funkcie na misiách. Po ustálení jednoty medzi sestrami, sa Viguiet už nemohol prinútiť žiť v Spoločnosti, ale dal prednosť životu u svojej sestry, dcéry kresťanskej lásky u Svätého Sulpícia v Paríži.

Páter Hanon býval vo vincentínskych priestoroch na Vieux Colombier, ale keď bola Kongregácia zrušená, bol donútený odtiaľ odísť. Avšak dňa 20. októbra bol Hanon zatknutý a vzatý na vypočúvanie ohľadom jeho vzťahov k sestrám. Prehlásil, že nevyprovokoval neposlušnosť a že on aj sestry mali dôveru k vláde a sťažovali sa u tej istej vlády na svoje ťažkosti spôsobené generálnym vikárom. Avšak niečo z korešpondencie so sestrami bolo posudzované ako buričské, pretože povzbudzoval sestry k opozícii voči novému poriadku v rozpore s rozhodnutiami Svätého Vincenta. Za pár týždňov ho prepustili, ale potom dostal rozkaz, aby sa vrátil do svojho rodného mesta Saint Pol, ďaleko od Paríža. Preto od novembra 1809 do svojho druhého zatknutia v marci 1811 nebol v Paríži. Cítil sa sám a izolovaný a zaiste sa trápil nad Dvojakou rodinou Svätého Vincenta.

Generálny vikár Jalabert nepoľavoval v tlaku. Po výzve Štátnej Rady na revíziu, navrhol iné znenie štatútov, ale zachoval základný bod podriadenosti arcibiskupovi Paríža. Prekvapivo, štatúty neboli skoncipované tak, aby brali do úvahy Dcéry kresťanskej lásky v iných krajinách. Tento presahujúci dodatok by v budúcnosti viedol k odporu a rozdeleniu. Konečné znenie štatútov bolo vyhlásené 8. novembra 1809. V sprievodnom liste bol Napoleon vyobrazený ako obnoviteľ vincentínskeho charakteru Dcéry kresťanskej lásky. "Štatúty, ktoré máte v rukách nie je jeho práca, vykonaná inou rukou, ale jeho vlastné dielo. Nájdete tu myšlienky jeho ducha, cítenie jeho srdca a nenapodobiteľný štýl jeho ohľaduplnej a jedinečnej zbožnosti." Zároveň generálny vikár oznámil dátum voľby novej Generálnej Matky, určenej na 10. decembra 1809. Dá sa predstaviť, že mnoho sestier neprijalo takéto bezproblémovo vymyslené predvedenie svojej histórie.

Matka Mousteyro

Pátri Jalabert a Viguiet predsedali voľbe, pri ktorej u sestier prevažovala priazeň voči novým štatútom. Bolo prítomných 108 sestier a dve zjavné kandidátky, sestry Judith Mousteyro (1735-1819) sestra služobnica v nemocnici v Clermonte a Marie-Dominique Durgueilh (1743-1826). Voľba padla na sestru Mousteyro, ktorá mala 74 rokov veku a 52 rokov povolania. Jej zvolenie bolo triumfom frakcie okolo nových štatútov. V tradičnom novoročnom obežníku prejavila svoj postoj, rozposlala nové štatúty a odporučila renováciu sľubov. Keď začal narastať problém, ktorú sľubnú formulu použiť, stalo sa nevyhnutným navrhnúť tú z nových štatútov. Generálny vikár sa do toho zamiešal vyhlásením, že akákoľvek nová formula by mala obsahovať sľub poslušnosti parížskemu arcibiskupovi.

Keď Matka Mousteyro znova prehodnotila navrhovanú formulu, reagovala s prekvapením a smútkom. " Moje svedomie by mi vyčítalo cez celý zvyšok života, že som prijala takúto formulu." Dodala, že štyridsať rokov skladala sľuby tradičným spôsobom a nemohla uveriť, že anulovala to, čo už Bohu sľúbila. Zachovajúc tradičný rozvrh zasielania obežníkov, čoskoro napísala ďalší a v ňom sestrám ozrejmila svoj postoj, že nemôže schváliť novú sľubnú formulu najmä preto, že by to oddelilo francúzske sestry od spolusestier v Poľsku a inde. Uzatvorila, že len najvyššia autorita, pápež by mohol urobiť takúto podstatnú zmenu identity Dcér kresťanskej lásky. Minister pre náboženské veci Bigot ju predvolal na stretnutie, ktorého sa zúčastnila s ďalšími sestrami. Podľa všetkého sprvu s jeho návrhmi súhlasila, ale po návrate domov si to rozmyslela. Uvedomila si, že jej pozícia je nad rámec možností a preto sa vzdala úradu a svoje rozhodnutie oznámila v obežníku zo dňa 3. apríla 1810. Generálnou superiorkou bola púhe štyri mesiace.

Matka Durgueilh

Ešte toho istého dňa, 3. apríla prišli direktori pátri Viguiet a Braud do materského domu, aby prijali jej rozhodnutie. Bezprostredne vymenovali sestru Durgueilh, ktorá bola druhá v predchádzajúcich voľbách. Tri sestry generálnej rady ju prijali ako novú generálnu Matku. Direktori museli cítiť, že sestra Mousteyro nebola v úrade taký dlhý čas, aby bola oprávnená vyhlásiť nové voľby a môže iba jednoducho nepriať svoju voľbu. Zrejme ich uvažovanie bolo nesprávne a vymenovanie protiústavné. Znamenalo začiatok skutočnej schizmy Dcér kresťanskej lásky. V budúcnosti tie, ktoré

podporovali Hanonovu pozíciu boli nazývané " vincentky " zakiaľ druhá skupina boli " jalabertínky."

Matka Durgueilh musela veriť, že robí správnu vec pre dobro Spoločnosti, ako napísala vo svojom prvom obežníku zo dňa 15. mája 1810. Mnoho sestier ju prijímalo snád' aj bez chápania toho, čo bolo v stávke, ale mnohé tak nerobili a namiesto toho vzhliadali k zosadenej Matke Beaudoin. Okolo 100 sestier sa skutočne rozhodlo navždy opustiť Spoločnosť. Polovica z nich bola pod desať rokov povolania. Ostatné zostali, ale celé miestne komunity boli zoradené na jednej alebo druhej strane. Hoci nie legálne, generálny superior Hanon neprestával mať vo svojom vyhnanstve v Saint Pol hlboký záujem o túto záležitosť a jasne podporoval odbojné sestry a Matku Beaudoin.

Hanon vo väzení

Pre Hanonovu opozíciu voči Napoleonovým plánom na komplexnú reštrukturalizáciu náboženského života vo Francúzsku, cisár, na radu ministra polície rozhodol znova dať zatknúť generálneho vikára. Ráno dňa 28. marca 1811 žandári prehľadali byt Mademoiselle Debuillement, kde Hanon býval. Vytušil ich príchod a uchýlil sa do úkrytu v sene v malom prístavku. Pretože ho polícia nenašla, odišla, ale niekto si všimol, že dáma, chodiaca po dome má v rukách breviár. Sledovali ju a objavili Hanonovu skrýšu. Previezli ho do Paríža na výsluch. Tam, mimo iných otázok, musel vysvetľovať svoje chápanie duchovnej autority voči Dcéram kresťanskej lásky. Veril, že stále ju ešte má a to už od chvíle, keď ju dostal od pápeža, nie od vlády. Pretože ju pápež nikdy neodvolal ani pre Francúzsko alebo inde, stále ju má. Ďalej, bol presvedčený, že Dcéry kresťanskej lásky vo Francúzsku už viac netvorí súčasť komunity, založenej Svätým Vincentom. Otvorene hovoril o dvoch oddelených komunitách a táto drzá reakcia spečatila jeho osud. Po niekoľkých dňoch väzenia bol poslaný do pevnosti San Carlo vo Fenestrelle v Piemonte. Tento chladný a zakázaný hrad slúžil ako väznica pre väzňov, ktorých štát považoval za dôležitých. Dôvod pre jeho uväznenie znel takto: " Vyzvolával rozpory medzi Dcérami kresťanskej lásky a udržiaval s nimi korešpondenciu v zlom duchu."

Hanon nebol obyčajný väzeň, ako vidieť zo skutočnosti, že bol eskortovaný stále rovnakou čatou gardistov, namiesto toho, aby si ho odovzdávali ako štafetu, ako to bolo u iných. Dokonca si musel sám platiť cestovné výdavky. Ani pod neustálym prísnyim dohľadom vo Fenestrelle nikdy nestrácal svoje odhodlanie a ducha. Posielal nepríjemné listy ministrom aj Napoleonovi, pričom zachovával vonkajšiu podobu úctivej formality.

Aj napriek svojmu zákazu Misijnej spoločnosti, sa cisár rozhodol požiadať Hanona, aby odstúpil, čo znamená, že stále pripúšťal, že Hanon určitú právomoc nad sestrami má. Hoci Hanon, pre neustály tlak na seba, bol ochotný ustúpiť, odpovedal rovnakým spôsobom, ako pred vyšetrovateľmi v Paríži: pretože sám pápež mu udelil duchovnú autoritu, iba pápež mohol prijať jeho rezignáciu. Dokonca požiadal ministra zahraničných vecí, aby schválil jeho rezignáciu a predložil ju pápežovi (ktorý bol Napoleonovým väzňom na zámku Fontainebleau). Svojim typickým štýlom dodal, že nemôže svoju rezignáciu adresovať jednotlivo každému biskupovi, kde pracujú Dcéry kresťanskej lásky a ktoré by mali byť v skutočnosti pod vedením biskupov. Napoleonova odpoveď, napísaná 24. augusta 1812 od Smolenska z jeho ruského ťaženia nariaďovala, aby Hanon zostal vo Fenestrelle a aby úradníci už nikdy viac nehovorili o jeho rezignácii.

Najvýznačnejším väzňom vo Fenestrelle bol kardinál Bartolomeo Pacca, do svojho zatknutia v roku 1809 štátny prosekretár. Občas on a Hanon mali príležitosť sa spolu stretnúť. Pacca po svojom prepustení v roku 1813 išiel do Fontainebleau a pripojil sa k pápežovi, ktorému predložil Hanonov prípad. Odpoveď bola datovaná 18. mája 1814 po prvej Napoleonovej abdikácii. Pápež Hanonovu rezignáciu neprijal a kardinál mu poprial všetko najlepšie a ponúkol podporu Svätej Stolice pri znovuustanovení Misijnej spoločnosti vo Francúzsku.

Bez Hanona, ktorý by sa z boku na nich pozeral, sa noví správcovia Dcér kresťanskej lásky pustili do práce a snažili sa uspôsobiť ich život podľa nových právnych predpisov. Matka Durgueilh rozposlala novú sľubnú formulu v čase renovácie sľubov v roku 1811. Pretože sa z formuly stratila tradičná fráza "poslušnosť úctyhodnému generálovi Misijných kňazov" a bola nahradená "poslušnosť v súlade s našimi pravidlami a stanovami," mnoho sestier odmietlo takúto sľubnú formulu, ktorá by ich zaradila pod jurisdikciu biskupov. S ohľadom na tieto negatívne reakcie, nariadil Napoleon Bigotovi, aby získal u všetkých sestier súhlas s jeho požiadavkami. Na dosiahnutie tohoto cieľa minister zaistil podporu biskupov, ktorí mali vo svojich diecézach komunity Dcér kresťanskej lásky. Nariadil im, aby zabezpečili, že všetky sestry budú odvedené pod vedenie novej superiorky a ak nie, vzdorovité sestry by mali byť "tak potupne a verejne, ako je len možné, vyhodnené z ich Kongregácie." V praxi to znamenalo, že potom, ako im odobrali habit, v krytých a uzamknutých vozoch ich žandári eskortovali k ich rodinám. Niektorí biskupi tieto drastické opatrenia schvaľovali, niektorí nie. Tí v

prospech ktorých pracovali sestry odporujúce novým štatútom, čelili stratám tejto ich služby. V niektorých prípadoch sestry vo veľkom počte jednomyselne odmietali zmeny a to malo katastrofálne dôsledky v nemocniciach a v školách.

Pretože Bigotova výzva biskupom nepriniesla efekt v ktorý dúfal, ministrov druhý krok v júli 1811 bol, získať si prefektov, týchto úradníkov civilnej vlády, ktorí mali na starosti départements. Minister od nich chcel, aby sa presvedčili, či nepoddajné sestry boli vyzlečené z habitu a vrátené do svojich rodísk. Tam by mal policajný dozor zabezpečiť, aby nedochádzalo ku korešpondencii medzi nimi a ostatnými sestrami, ktoré nové štatúty prijali. Prefekti vo všeobecnosti s Bigotovými rozkazmi súhlasili, ale iste museli čeliť rovnakému problému ako biskupi : nedostatku personálu a strate služby po vyhnaní Dcéry kresťanskej lásky. Pretože tieto nové opatrenia zjavne neboli úspešné, o šesť mesiacov neskôr sa minister vrátil k biskupom a potom aj k prefektom, ale s bezvýznamným výsledkom. Niektoré sestry sa skutočne dobrovoľne vrátili ku svojim rodinám a ostatné boli vyhnané, napríklad 145 v apríli roku 1812. Ale choré a prestárle sestry predstavovali logistický problém: kam pôjdu a kto sa bude o ne starať? Iné odišli nedobrovoľne a verejne, podpíšu vyhlásenie proti vládnym akciám. Zopár si vo svojej horlivosti obliekli laické šaty, aby pokračovali v službe chudobným. Boli prepustené, keď ich odhalili. Odhaduje sa, že vyhnaných sestier bolo 500 až 600 a tvorili asi jednu tretinu z celkového počtu sestier vo Francúzsku. Prameň odporu voči novým štatútom sa nachádzal zväčša medzi samotnými sestrami. Pravdepodobne nasledovali príklad direktorov " seminára". Mnohé sestry služobnice v domoch uplatňovali silný vplyv na rozhodnutia v ich miestnych komunitách, takže len jedna alebo dve sestry súhlasili s novou legislatívou, ale väčšina bola proti.

V materskom dome pokračovali také isté reakcie. Určité sestry napríklad pri renovácii svojich sľubov postupovali podľa starej formuly, zatiaľ čo ostatné použili meno Matky Durgueilh, ktorému skladali svoj sľub poslušnosti. Napriek nedobrému svetlu v ktorom môže byť Matka Durgueilh posudzovaná, bola tu aj iná stránka jej administratívy. Sestry ju znova zvolili dňa 18. mája 1812 a ona to chápala ako schválenie svojho počínania. Pápež, uväznený na zámku Fontainebleau, jej bol nápomocný podpísaním dekrétu zo dňa 22. februára 1813, ktorý zostavil direktor Viguier. V tomto dokumente udelil pápež každej sestre právo " zložiť svoje sľuby podľa rozhodnutia generálnej superiorky, ktorú by mali uznávať za hlavu celej Spoločnosti." Matka Durgueilh pomáhala 7. marca pri pápežovej

omši a neskôr bola na audiencii u Pia VII., ktorý prejavil svoju náklonnosť k Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. " (Jeho Svätosť) mi dala nádej, že všetko stratené sa vráti." Neskôr sa odvolávala na tento dekrét, ale ten sa všeobecne javil iba ako púhy zdrap papiera, nepripravený v náležitej podobe a iba s dočasnou platnosťou kvôli rýchlym zmenám vo francúzskej vláde. U Svätej Stolice spôsobil zrejme rozpaky.

Hoci dve poslušnosti spôsobovali ťažkosti, do Spoločnosti vstúpilo mnoho mladých žien: 110 v roku 1810, 146 v roku 1812 a 127 v roku 1813. Ich príchod spôsobil, že dom na Vieux Colombier sa rýchlo preplnil. Ubytovací problém bol vyriešený cisárskym dekrétom zo dňa 25. marca 1813, ktorým bol Spoločnosti dcér kresťanskej lásky venovaný Hôtel de Châtillon. Táto nehnuteľnosť sa stala a stále je materským domom 140 rue du Bac.

Znova, politické okolnosti, na ktoré sestry nemali vplyv, viedli k viacerým krízam. Po úspechoch protinapoleonskej aliancie bol Napoleon nútený dňa 11. apríla 1814 Abdikovať. Uzavretý na ostrove Elba nebol ako väzeň, ale ako pán tohto malého územia. Za Napoleonovej neprítomnosti sa Ľudovít XVIII. vrátil do Paríža a obnovil monarchiu. Politickí väzni boli prepustení, predovšetkým Pius VII, ktorý vstúpil do Ríma 24. mája. Páter Hanon bol prevezený z Fenestrelle do Bourges, unikol pred postupujúcim vojskom a bol definitívne oslobodený 13. apríla. Odišiel do Lyonu v nádeji, že sa tam stretne s kardinálom Poccom, ale ten už bol preč. Stretol sa so sestrou Katarínou Olivierovou (nar. 1739), bývalou členkou vedenia v materskom dome, ktorá v roku 1812 opustila Spoločnosť, aby jej rozpovedal svoje plány ohľadom Matky Durgueilh. Sestra Olivierová zostavila súpis omylov, ktorých sa dopustila generálna superiorka a ktorá mala svojim podpisom tieto chyby priznať a tak pripraviť cestu k zmiereniu oboch táborov. Ako sa očakávalo, Matka Durgueilh to odmietla podpísať. Potom 23. júna napísal z Lyona pre sestry obežník v ktorom ohlásil niekoľko dispozícií, ktoré sa bezprostredne dotýkali Spoločnosti. Jeho úradné postavenie bolo dosť nejasné, pretože Misijná spoločnosť ešte nebola vo Francúzsku obnovená. Zdá sa, že tento detail sestry netrúpil. Schválil aktivity Matky Durgueilh, ale niektoré sestry z jej štábu požiadali o odstúpenie alebo o prijatie iných úradov. Potom vyzval Matku Mousteyro, aby sa vrátila do úradu generálnej superiorky s tým, že Matka Durgueilh sa stane asistentkou. Využil výhodu svojho miesta pobytu a odcestoval do Clermontu, aby sa stretol s Matkou Mousteyro, teraz už blízko deväťdesiatky a vysvetlil jej svoje plány. Podľa nich by sa mala schizma medzi sestrami pravdepodobne ukončiť.

Keď sa Hanon vrátil do Paríža, predvídavo sa rozhodol zostať v seminári Parížskej zahraničnej spoločnosti pre misie a nie u sestier, kde niektoré nebrali jeho rozhodnutia na vedomie. Jeho prvý rozhovor s Matkou Durgueilh nezačal dobre: " Uznávate ma za generálneho superiora?" " Beriem vás ako generálneho superiora, ak ma vy uznávate za generálnu superiorku." Po ďalšej konverzácii sa búrka utíšila, ale neprestávala. V prvom rade Matka Durgueilh cítila potrebu dosvedčiť oprávnenosť svojho konania a sťažovala sa na isté nezrovnalosti v Hanonových rozhodnutiach. V jej očiach trojročný mandát Matky Mousteyro už vypršal, kdežto Matka Durgueilh bola nanovo zvolená. Okrem toho vo veci spravil nový obrat Ľudovít XVIII., ktorý nariadil Matke Durgueilh, aby pokračovala ako generálna superiorka dovedy, kým cirkevné authority nedospejú k rozhodnutiu.

Matka Durgueilh potom iniciovala úradné odvolanie sa ku Svätej Stolici. Hanon nato reagoval žiadosťou o pomoc u Sicarda v Ríme. Hanonov hnev a frustrácia prekypeli v dlhom liste zo dňa 6. augusta 1814 jeho rímskemu asistentovi. Prekvapivo citoval text prísahy, ktorá bola kedysi v istej nemocnici od Dcér kresťanskej lásky požadovaná: " Prisahám vernosť zákonom a Ústave cisárstva; lásku, oddanosť, vernosť, poslušnosť Jeho Cisárskemu a Kráľovskému Majestátu; a budem sa podriaďovať zámerom vlády podľa nového poriadku vecí, zavedených do komunity." Hoci viacej nezaväzujúca, udávala tón stále zúriacim konfliktom, čo on charakterizoval ako neposlušnosť a vzburu. Ďalej pokračoval vyprávaním, že počul, ako "Sestra Durgueilh a jej stúpenkyne" často a tajne jednali s duchovenstvom a členmi vlády, aby získali " podporu vo svojej revolte."

Aby zmaril jej rekurz, hľadal ako by pápeža primäl k tomu, aby jej prikázal odovzdať úrad, ktorého sa podľa neho násilne zmocnila, Matke Mousteyro. Tiež dúfal, že pápež jej apel vyhlási za legálne nekompetentný a preto ho odmietne. Požadoval na Sicardovi, aby toto bez otáľania vybavil, lebo je škodlivé ponechávať sestry v neistote. V jednej udivujúcej vete takto zosumarizoval svoje frustrácie: " V tom samom čase unavovali a trápili všemožnými vrtochmi, rozmarmi a každodennou tyraniou všetky sestry, ktoré nezdíeľali ich revoltu."

Čo robilo veci ešte horšími bolo, že Hanon odmietal tvrdenia Matky Durgueilh a Matka Mousteyro poprela autencititu pápežského reskriptu zo dňa 22. februára 1813, ktorý domnelo udelil Matke Durgueilh všetky právomoci. Tá zasa mala na všetko svoju odpoveď. Toto všetko konflikt ešte viac zväčšovalo, napriek najlepším úmyslom

pátra Hanona a Matky Durgueilh, aby sa mu vyhli. Hanonov obežník sestrám z 1. januára 1815 silnými slovami vykladá súčasnú situáciu, najmä keď poznamenáva, že ona (Matka Durgueilh) počas posledných troch rokov všetko riadi výlučne podľa laika (ministra pre kult) . . . " Tiež uviedol, že Sicardi mu tlmočil pápežov názor: " (Pápež) považuje za vzbúrencov tých, čo sa oddelili od organizácie, založenej Svätým Vincentom . . . "

Pretože teraz iba pápež mohol problémy vyriešiť, Pius VII. konal a vydal breve s názvom *Páter Paul Thérèse David d'Astros, parížsky kapitulný vikár ako "apoštolský vizitátor" pre Dcéry kresťanskej lásky so všetkými právomocami generálneho superiora*. Je potrebné pripomenúť, že legálne Hanon nebol generálny superior Misijnej spoločnosti, ani generálnym vikárom vo Francúzsku, pretože Misijná spoločnosť ešte nebola obnovená; k tomu došlo až 3. februára 1816, krátko pred Hanonovou náhlou smrťou. Výber Astrosa bol prekvapujúci, keďže on bol jedným z tých, ktorý sa usiloval previesť sestry pod právomoc parížskeho arcibiskupa. Páter Etienne bol presvedčený, že pápežov úmysel s Astrosom bol "odpykať svoje ambiciózne nároky" prevzatím riadenia Spoločnosti.

V nastávajúcich týždňoch Hanon znova napísal Sicardimu, aby veci urýchlil a aby sa tak predišlo skutočnému rozdeleniu Spoločnosti. Písal tiež, že dostal viac ako sto listov z rôznych sesterských domov alebo od jednotlivých sestier v ktorých sa pýtali na svoju budúcnosť. Preto veril, že väčšina Dcér kresťanskej lásky je na jeho strane. Či to bola pravda alebo nie, ťažko povedať. V každom prípade, v čase, keď poslal tento list, pápežské breve už bolo vydané.

Hanon rozposlal kópie breve spolu so sprievodným listom dňa 27. februára 1815. Vysvetlil svoj postoj k nastávajúcej voľbe: všetky sestry, bez ohľadu na to, ku ktorému táboru v tomto spore patria, majú slobodnú účasť na voľbe. Pápež, uzatvoril, nehovoril nič ani o jednej generálnej superiorke, ale ipso facto vylúčil jednu z nich, Matku Durgueilh.

Matka Baudet

Prvoradou povinnosťou apoštolského vizitátora bolo predsedieť pri voľbe novej generálnej vizitátorky za Hanonovej účasti. Ten určil dátum voľby na 12. marca. Na tomto zhromaždení bola za generálnu vizitátorku zvolená sestra Elizabeth Baudet (1753-1833). Bola vo veku 62 rokov a mala za sebou 43 rokov povolania. Za čias Matky Durgueilh bola ekonómkou Spoločnosti a jednou z tých, ktoré schválili nové štatúty napriek Hanonovej vôli. V prvom obežníku Matka Baudet zdôraznila svoje želanie nastoliť jednotu, obnoviť

charitatívnu horlivosť a dokonalosť a zvýšiť zápal v službe chudobným. Po jednom volebnom období viac zvolená nebola.

Prekvapujúci Napoleonov návrat, trvajúci sto dní, uvrhol všetky plány do ťažkostí. Len však čo cisár nadobro odišiel, poriadok a pravidelnosť začali kralovať. Všetky práce na opravách budúceho materského domu na rue du Bac počas tohoto obdobia pokračovali a boli do takej miery ukončené, že sestry sa mohli v júli 1815 začať sťahovať. Hanon vysvätil 6. augusta kaplnku domu a mal pri tom obširnu konferenciu. Ukončil s výzvou: " Budme opatrní a nepripustíme nijaké porušenie alebo zmenu vo vzácnom reťazci našich starobylých pravidiel, nábožných zvyklostí, svätých pravidiel, ani prijímanie novôt alebo uvoľneností.

Na mimoriadnom zhromaždení Hanon predstavil v prítomnosti dvoch direktorov, pátrov Delgoruesa a Richeneta rozsiahlu dokumentáciu, aby upevnil svoju pozíciu. Bol schopný získať generálnu superioriku a jej radu, aby súhlasili v prvom rade s tým, že najvyššia autorita Spoločnosti spočíva len na generálnom superiorovi Misijnej spoločnosti a že generálna superiorika je na ňom závislá; ďalej, že sľuby nie sú v Spoločnosti novinkou, ale pochádzajú z čias Vincenta de Paul; a po tretie, že konštitúcie (štatúty) neboli prácou pátra Boneta, ale Vincenta de Paul a Louise de Marillac. Bonet ich iba preleštil a podpísal, ako si to žiadali sestry. Takýmto spôsobom boli všetky zainteresované strany spojené okolo týchto hlavných faktov. Iná nedoriešená otázka bola o znovuzaradení sestier, vylúčených zo Spoločnosti. Práve ich návrat sa stal predmetom veľkej diskusie a vášne: majú sa vrátiť do domov z ktorých boli vyhnané alebo do materského domu; do svojich pôvodných úradov alebo do iných? Hanon sa snažil všetkých upokojiť uistením, že sestry, ktoré vylúčením mnoho utrpeli sa môžu, nakoľko je to len možné, vrátiť na svoje pôvodné miesta a tam bývať a pracovať. Skutočnosť, že sa vzpriečili voči Napoleonovi im dala mimoriadne práva. Návrat sestier sa neuskutočnil naraz. Niekoľko sestier zomrelo počas pobytu u svojich príbuzných a niekoľké, zväčša mladé ženy sa nikdy nevrátili. Návrat ostatných sa ťahal medzi rokmi 1814 až 1818.

Väčšina domov Spoločnosti vo Francúzsku si celé desaťročia niesla rany po nezhodách. Sestry z oboch táborov verili, že konali v dobrej viere a z poslušnosti. Jednako však aj napriek výzvam k zmiereniu, trvalo mnohé roky, kým sa pozostatky tohoto smutného obdobia nestratili. Jedným dôsledkom snahy upevniť pokoj bolo, že dlhú dobu sa v histórii Dcér kresťanskej lásky, ale aj v Misijnej spoločnosti tieto fakty ignorovali.

Ako môže byť Hanonovo správanie sa v tomto období kríz posudzované? Nie je ťažké si domyslieť, že svojim neústupným, pevným postojom a svojim nekompromisným jazykom zabránil Napoleonovým plánom. Etienne sa vyjadril, že Hanon zachoval dedičstvo Vincenta de Paul v nezmenenej podobe. Ale, bol Hanon rozvážny v tom, čo robil? Je to otázka výkladu, ale jeho oddanosť sestrám ho stála mnoho veľkého utrpenia. Je pravdepodobné, že keby nevzdoroval, či už tak alebo onak, Dcéry kresťanskej lásky, ako jednotná kongregácia by stroskotali.